

Čís. 13186.

Žádá-li žalobce za sporu místo původně žádaného plnění interese, nejde o změnu žaloby v pravém smyslu a neplatí předpis § 235 prvý odstavec c. ř. s. o vyloučení příslušnosti procesního soudu.

(Rozh. ze dne 18. ledna 1934, R II 552/33.)

V žalobě na okresním soudě bylo původně požadováno odevzdání pozemku a jeho knihovní připsání (s oceněním předmětu sporu na 5.000 Kč), když však tato nemovitost byla žalovanými pravoplatně knihovně převedena na třetí osobu, změnila žalobkyně žalobní žádost a požadovala placení interese, zprvu 13.000 Kč, později pak zvýšila požadované interese na 20.000 Kč. Proti tomu se žalovaná ohradila, prohlásivši, že je tu nepřipustná změna žaloby, kterou se překročuje věcná příslušnost soudu. Soud nevydal zvláštní usnesení, zda změnu připouští, čili nic, nýbrž jednal o změněné žalobě, změněnou žalobní prosbu zamítl, a v důvodech rozsudku uvedl, že je to žádání interese, »které nesluší pokládati za změnu žaloby a bylo proto připuštěno«. Z rozsudku se odvolala žalující strana, kdežto žalovaná si stěžovala proti připuštění změny (rozšíření) žaloby. Soud druhé stolice vyhověl rekursu, zrušil napadený rozsudek a odmítl změněnou žalobní žádost. D ů v o d y: Žalovaná si stěžovala proti výroku o změně žaloby, pokud se týče rozšíření žaloby, obsaženému v rozsudku. Odvolací soud se zabýval napřed stížností žalované strany. Podle § 235 čtvrtý odstavec c. ř. s. nejde o změnu žaloby, když beze změny žalobního důvodu se žádá na místě původní žalobní žádosti interese. Žalobní důvod původní žaloby, která směřovala k dodržení kupní smlouvy, žalobní důvod pozdější žaloby o placení interese byl jen částečně týž; platná kupní smlouva o pozemku, která nebyla dodržena; žádost o placení interese se však opírala krom toho o to, že pozemek již byl dále prodán, takže žalovaná strana smlouvu nemohla dodržeti. V souzeném případě jde tedy, když se žádá interese, o změnu žaloby. Okresní soud mohl změnu žaloby povolit, kdyby předpisy o věcné příslušnosti soudu tomu nebránily. Je-li podle § 235 odst. 1 c. ř. s. změna žaloby a rozšíření žaloby před zahájením rozepře nepřipustné, je-li soud k jednání o změněné žalobní žádosti nepřislušným, tím více je taková změna žaloby vyloučena, děje-li se rozšíření a změna teprve po zahájení rozepře a žalovaný námitku věcné nepřislušnosti vznáší. Z toho důvodu měla první stolice námitce nepřislušnosti vyhověti a změněnou žalobní žádost odmítnouti.

N e j v y š š í s o u d obnovil usnesení prvního soudu, jímž bylo připuštěno žádání interese 20.000 Kč, a vrátil věc odvolacímu soudu, by rozhodl o odvolání.

D ů v o d y:

Prvý soud nepřehlédl a mlčky nepřešel změnu žalobního žádání, nýbrž vědomě a úmyslně ji připustil, jsa toho právního názoru, že tu

jsou předpoklady § 235 čtvrtý odstavec c. ř. s. Ač nebylo toto rozhodnutí vyhotoveno ve formě usnesení a nebylo zvláště vydáno, podrželo přece svou povahu jako samostatné usnesení, které může býti napadáno jen rekursem, a žalovaná, která ve hlavní věci zvítězila, a tudíž proti rozsudku prvního soudu odvolání podati nemohla, byla oprávněna podati rekurs proti rozhodnutí o změně žaloby, neboť jen tím způsobem bylo lze zabrániti, by toto rozhodnutí nenabylo právní moci neodvisle od hlavní věci. Rekurs žalované byl tedy přípustný, avšak nebyl věcně opodstatněný. V souzeném případě jest přisvědčiti soudu první stolice, že nejde o změnu žaloby v pravém smyslu; vždyť se nezměnil žalobní důvod ani se nerozšířilo žalobní žádání, nýbrž místo předmětu původně žádaného žádá se interese (§ 235 čtvrtý odstavec c. ř. s.). Ježto jde o případ § 235 čtvrtý odstavec c. ř. s., nevztahují se naň předpisy § 235 první odstavec o vyloučení příslušnosti procesního soudu, což ovšem neznamená, že by soud nemusil před rozhodnutím sporu přiměřenost požadovaného interese věcně přezkoumati. Otázkou příslušnosti soudu se neměl soud druhé stolice vůbec zabývati vzhledem k předpisu § 29 j. n.

Čís. 13187.

Přiznání zaopatřovacích požitků podle zákona ze dne 18. března 1921, čís. 130 sb. z. a n. nevadí, že oprávněný nepředložil, oznamuje svůj nárok, platební rozkaz o dani z příjmu za rok 1920 ani vysvědčení obecního úřadu o majetkových a příjmových poměrech členů své rodiny. Stačí vysvědčení příslušné berní správy, že jeho příjem vzatý v roce 1920 za základ vyměření daně z příjmu nedosahoval 15.000 Kč a že ostatní zdaněné příjmy patřily jeho manželce.

(Rozh. ze dne 18. ledna 1934, Rv II 380/33.)

Žalobce, bývalý lesní na panství žalovaného, domáhal se na žalovaném na základě zákona ze dne 18. března 1921, čís. 130 sb. z. a n., zvýšení svého dosavadního výslužného a důsledkem toho doplatku za uplynulou dobu. Žalobě bylo vyhověno soudy všech tří stolic. Ne j v y š š í m s o u d e m z t ě c h t o

d ů v o d ů :

Nesprávné právní posouzení věci (§ 503 čís. 4 c. ř. s.) spatřuje dovolatel v tom, že odvolací soud přiznal žalobci požadované jím zaopatřovací požitky podle zákona čís. 130/21, ačkoli žalobce nevyhověl předpisu prováděcího nařízení čís. 189/21 k § 9 řečeného zákona a nepředložil žalovanému, když mu oznamoval nárok na zaopatřovací požitky, ani platební rozkaz o dani z příjmu za rok 1920, ani vysvědčení obecního úřadu o majetkových a příjmových poměrech členů své rodiny. Než k názoru odvolatelovu, že bez předložení těchto dokladů při oznámení